

Пролетарі всіх країн, єднайтесь!

За наукові кадри

Орган парткому, ректорату, профкомів та комітету ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА.

Видавець з 1933 р.

№ 20 (1593). 24 ТРАВНЯ 1985 РОКУ.

Виходить щотижня. Ціна 2 коп.

Сьогодні
в НІМЕРІ:

▲ «Бути у перших лавах активних будівників комунізму!» — закликають Ленінські та іменні стипендіати — 1 стор.

▲ З позицій партійної принциповості. Комуністи ректорату критикують безвідповідальний стиль роботи — 1 стор.

▲ «Комсомолка» в своєму житті. (До 60-річчя «Комсомольської правди» — 2 стор.

▲ На сторожі миру і безпеки. (Організації Варшавського Договору — 30 років) — 3 стор.

▲ Першість змагання серед гуртожитків визначена — 4 стор.

ХХVII з'їзду КПРС — гідну зустріч!

ЗВЕРНЕННЯ

до комсомольців і студентської молоді
Центрального району м. Одеси

Як повідомляється в нашій газеті від 26 квітня ц. р., у день народження В. І. Леніна на зустрічі членів бюро Центрального райкому Компартії України м. Одеси з Ленінськими та іменними стипендіатами навчальних закладів Центрального району було прийнято звернення стипендіатів до комсомольців і студентської молоді району. Немає сумніву, що це звернення знайде одностайне схвалення і широку підтримку комсомольців і молоді Одеського держуніверситету.

Ми, Ленінські і іменні стипендіати навчальних закладів Центрального району, зібралися на традиційну зустріч з членами бюро Центрального райкому Компартії України.

Наша зустріч відбувається у Ленінські дні. Святкуючи 115-річницю з дня народження вождя і засновника Комуністичної партії і Радянської держави В. І. Леніна, звертаємося до всієї студентської молоді із закликом глибоко оволодівати теорією марксизму-ленінізму, самим передовим ученым сучасності, по-ленінськи наполегливо і творчо учитися, поповнювати і поглиблювати свої знання, вносити достойний вклад в прискорення науково-технічного прогресу, виявляти активну життєву позицію.

Ми закликаємо усіх студентів свято зберігати і примножувати славні революційні, бойові традиції радянського народу, всіляко сприяти розвитку нашої Батьківщини, зміцнювати дружбу і братерство усіх народів, твердо стояти на сторожі соціалістичних зовоювань.

В період підготовки до XII Всеесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві ми підтверджуємо актуальність і привабливість Всеесвітнього фестивального руху, підтримуємо його благородні цілі, особливо в цей відповідальний для долі планети час.

Повністю усвідомлюючи, що завдання, поставлені партією перед молоддю, під силу лише людям політично зрілим і озброєним сучасною

наукою, ми закликаємо ще більш наполегливо сволодівати знаннями, активно використовувати їх в своїй практичній діяльності.

Ми звертаємося до всіх бійців студентських будзагонів із закликом ударною працею, творчою ініціативою ознаменувати третій трудовий семестр нинішнього року, розгорнути соціалістичні змагання за присвоєння об'єктам студентського «Знака якості», провести дні ударної праці з перерахуванням коштів у фонд XII Всеесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві.

Ми запевняємо районний комітет партії, районний комітет комсомолу, що наполегливи навчанням, напружену працею доб'ємося того, щоб народні кошти, вкладені в розвиток вищої школи, знайшли своє втілення в підготовці висококваліфікованих, грамотних спеціалістів для народного господарства, умілих організаторів трудових колективів.

Хай живе ленінський комсомол — надійний помічник і бойовий резерв Комуністичної партії, передовий загін молодих будівників комунізму!

Хай живе ленінська Комуністична партія Радянського Союзу!

Єдність партії і народу, вірність заповітам великого Леніна — запорука усіх наших перемог!

ЗАСЛУЖЕНА НАГОРОДА

20 травня ц. р. в кінотеатрі «Одеса» відбулася конференція, яку провів Центральний райком КП України для підведення підсумків обласного туру конкурсу студентських наукових робіт.

Переможцями конкурсу серед представників інших одеських вузів виявилися і дев'ять студентів нашого університету, які були удостоєні дипломів I ступеню. Назову їх поіменно. Це І. Оголюк (V курс фізфаку), І. Шандра (V курс мехмату), В. Майнова (V курс хімфаку), В. Бердников (V курс ГГФ), Л. Базилевич (III курс істфаку), В. Вусатий (V курс філфаку), Т. Ткач (V курс РГФ), Л. Маньковська (III курс юрфаку). Студенти були нагороджені також цінними подарунками.

За досягнення успіхів у керівництві науковою роботою студентів пам'ятними подарунками нагородженні викладачі університету професор Н. М. Якупов та доценти Т. І. Петрушина і О. П. Федчук.

С. Щоголев,
голова СНТ ОДУ.

Гости з Канади

16 травня ц. р. відбулася зустріч викладачів Одеського держуніверситету з канадськими туристами — викладачами ряду вузів Канади, у тому числі з університету «Британська Колумбія» у місті Ванкувер.

Коротким словом гостей вітав проректор професор В. М. Тоцький. Про історію нашого університету, радянську систему освіти та культуру Радянської України гостям розповіли професор І. М. Дузь, доценти А. Барбара та О. Мартинюк.

Особливий інтерес гостей викликала реформа загальноосвітньої середньої школи, в обговоренні якої взяв участь весь радянський народ.

Від імені канадських гостей виступила керівник групи Ганна Польова, яка розповіла про кризис, що переживає сьогодні університет Ванкувера. Відсутність коштів, необхідних для нормального учбового та наукового процесу, байдуже ставлення канадсь-

ких властей до майбутнього національної науки призвели до того, що бувший президент (ректор) університету професор Пітерсон був змушений піти у відставку зі своєї посади.

Фінансово-адміністративні проблеми нашого університету — підкреслила Ганна Польова, — є головною причиною того, що до цього часу ще не вирішено питання про встановлення між Одеським державним університетом та «Британською Колумбією» широких творчих зв'язків, ініціатором розвитку яких виступила радянська сторона. Канадська гостя висловила впевненість, що рано чи пізно такі зв'язки будуть встановлені.

Проректор з зарубіжних зв'язків ОДУ доцент М. М. Чесноков, який вів зустріч, побажав нашим гостям благополуччя, мирі і привітання дружньому канадському народу.

НАШ СПЕЦКОР.

партийне життя

ДОЛАЮЧИ ТРУДНОЩІ

(Із звітно-виборних зборів парторганізації ректорату).

Партійна організація ректорату налічує 41 комуніста. Загалом це люди із значним партійним стажем, багатим життєвим досвідом, ветерани війни і праці, представники різних підрозділів, які обслуговують навчально-науковий процес в університеті.

Специфікою парторганізації є її те, що в деяких підрозділах відсутній партійний прошарок, або ж він налічує 1—3 комуністів. Отже, партійному бюро нелегко було охопити своїм впливом численні групи, які до того ж виконують різні завдання і мають свої власні проблеми. Саме про це йшлося у звітній доповіді, з якою виступив перед комуністами заступник секретаря парторганізації ректорату П. Д. Мамалигин.

Доповідач, коротко повідомивши про певні здобутки університету в питаннях учбової та наукової діяльності, зосередив увагу присутніх головним чином на недоліках та недоробках. І така позиція вірна, бо лише принциповий і самокритичний підхід до оцінок результатів нашої роботи дозволить правильно зорієнтувати комуністів організації на ліквідацію наявних недоліків.

Доповідач піддав критиці промахи в роботі комуністів НДЧ, технологічного відділу і відділу стандартизації і метрології.

В доповіді критикувалось також нездадовільне відвідування політичних занять комуністами організації. На деяких з них були відсутніми до 20—30 процентів слухачів.

Парторганізація ректорату з великою відповідальністю приймає активну участь у всіх загальноуніверситетських заходах. Про це свідчить, зокрема, той факт, що комуністами організації було зібрано і передано у Радянський Фонд миру 422 карбованці.

При обговоренні доповіді виступили: Р. А. Бондаренко, яка критикувала відділ ТЗН та редакцію «За наукові кадри» за часті невідівдування їх співробітниками єдиних політднів.

На думку промовця, викликавши занепокоєння і те, що парторганізація останнім часом не омоложується, а це створює серйозні труднощі в питаннях партійного впливу на колективи окремих підрозділів ректората.

Комуніст Б. М. Зукін у своєму виступі говорив про серйозні проблеми, які стимують реалізацію постанови Мінвузу СРСР про створення на базі Одеського держуніверситету міжвузівського центру обслуго-

вування наукових досліджень. Комуністи Г. О. Прокоф'єв, В. К. Сіомачук свої виступи звели головним чином до передплати здобутків їх відділів, уникнути самокритичного аналізу наявних недоліків, які безпосередньо, мають місце і можуть стати серйозною перешкодою в роботі відповідних колективів у майбутньому.

Уяву і схвалення присутніх викликали виступи комуністів П. В. Тимофієва та В. М. Лисенка, які принципово говорили про підміну у більшості підрозділів результативної роботи безкінечними балаками та паперовою тяганиною. Особливо гостро критикував В. М. Лисенка адміністративно-господарську частину та бухгалтерію університету за негідний стиль роботи цих відділів.

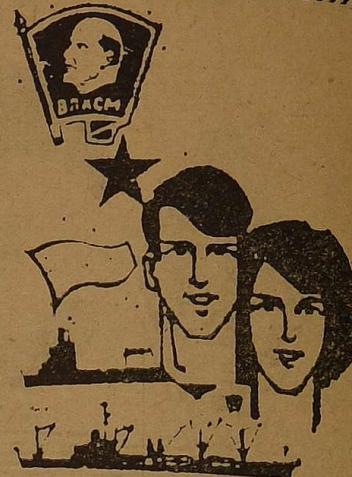
Перед комуністами виступив член парткому університету професор Л. Д. Скрильов, який вказав на необхідність докласти усіх зусиль, щоб якомога швидше усунути наявні недоліки, добиватися зразкової трудової дисципліни на усіх ділянках діяльності ректорату з єдиною метою — забезпечити належну ефективність університетської науки і високоякісну підготовку спеціалістів для різних галузей народного господарства.

Лише сумлінною працею, дійсно комуністичним ставленням до своїх обов'язків, сказав Л. Д. Скрильов, ми можемо підготувати гідну зустріч ХХVII з'їзду КПРС.

В прийнятій зборами постанові зазначено конкретне відображення установчі рішення квітневого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС. Комуністи обрали новий склад партійного бюро. Секретарем партбюро обрано П. В. Тимофієва.

ПРОЛЕТАРИИ ВСЕХ СТРАН,
СОЕДИНЯЙТЕСЬ!

Орган
Центрального
Комитета
ВЛКСМ

Комсомольская ПРАВДА 60

«КОМСОМОЛКА» В ТВОЄМУ ЖИТТІ

Представляємо читачам наших гостей. Дівчина і двоє юнаків, студенти І курсу історичного факультету. Всі з однієї академічної групи. Отже, знайомтесь: Стелла Одещенко, Андрій Черкаський, Михайло Рачинський. Дещо з автобіографії.

У Стеллі і Андрія минуле було «прозаїчним»: сім'я, школа, конкурсні екзамени, вступ до університету. На першій погляд, ніяких проблем. Адже фахи вибрали улюбленій, про який мріяли ще в школі.

У Михайла доля склалася інакше. Жив і закінчив школу у Дагестані. Потім намагався пройти по конкурсах на інститут Кіївського університету.

Невдача не збентежила юнака. Працював на будівництві, а коли настав час, пішов служити до лав Радянської Армії.

Під час військової служби ні одну мить не розлучався з мрією про історичний факультет.

На протязі чотирьох років, ще до армії, очого працював в археологічній експедиції Академії наук СРСР. Як бачите, за плечима у хлопця вже дещо є. Всі троє різні за віком, темпераментом, звичками. Але всіх поєднує ясність мети, комсомольська наснага, відданість обраній професії. І всі троє — давніші друзі «Комсомолки».

— Стелла вам перший слово. Як ви познайомилися з «Комсомолкою»?

— Навчаючись у школі, мріяла скоріше стати дорослою, щоб вступити до комсомолу. Це бажання ще більше зміцнило, коли у восьмому класі відпочивала в Артеку. Вожатими у нас були комсомольці, яких я до цього часу вважаю вірцем у всьому. З «Комсомолкою» подружилася ще до того, як вступила до Ленінської спілки молоді. На мою думку, найбільш цікавою в газеті є друга сторінка, на якій друкуються змістовні матеріали про життя і стосунки молоді. І, звичайно, «Алый парус». Особливо мені подобається підбірка про молоду сім'ю.

— Ця рубрика, мабуть, найпопулярніша серед дівчат?

— Не думаю, адже хлопці не менш, ніж ми, повинні цікавитися подружнім життям.

— Зауваження справедливе. А що сказав Андрій?

— Особливий інтерес у мене викликають матеріали гостого ідеологічного звучання, а також на міжнародну тематику. В «Комсомольській правді» мені особливо подобається відвітний і довірливий тон розмови з читачем. Пам'ятаєте лист одного «комсомольця», який визнав, що його членство в комсомолі не сумісне з його внутрішніми переконаннями?

— До речі, як ваші товарищи у групі сприяли цього листа?

— Двох думок не було. Всі одностайно і безкомпромісно осудили перевертня. В той же час цей випадок примусив нас інакше глянути на так званих «пасивних» комсомольців, що ще не перевелися навіть на нашому факультеті, навчання на якому вже само по собі не сумісне з постійним уникненням громадських обов'язків.

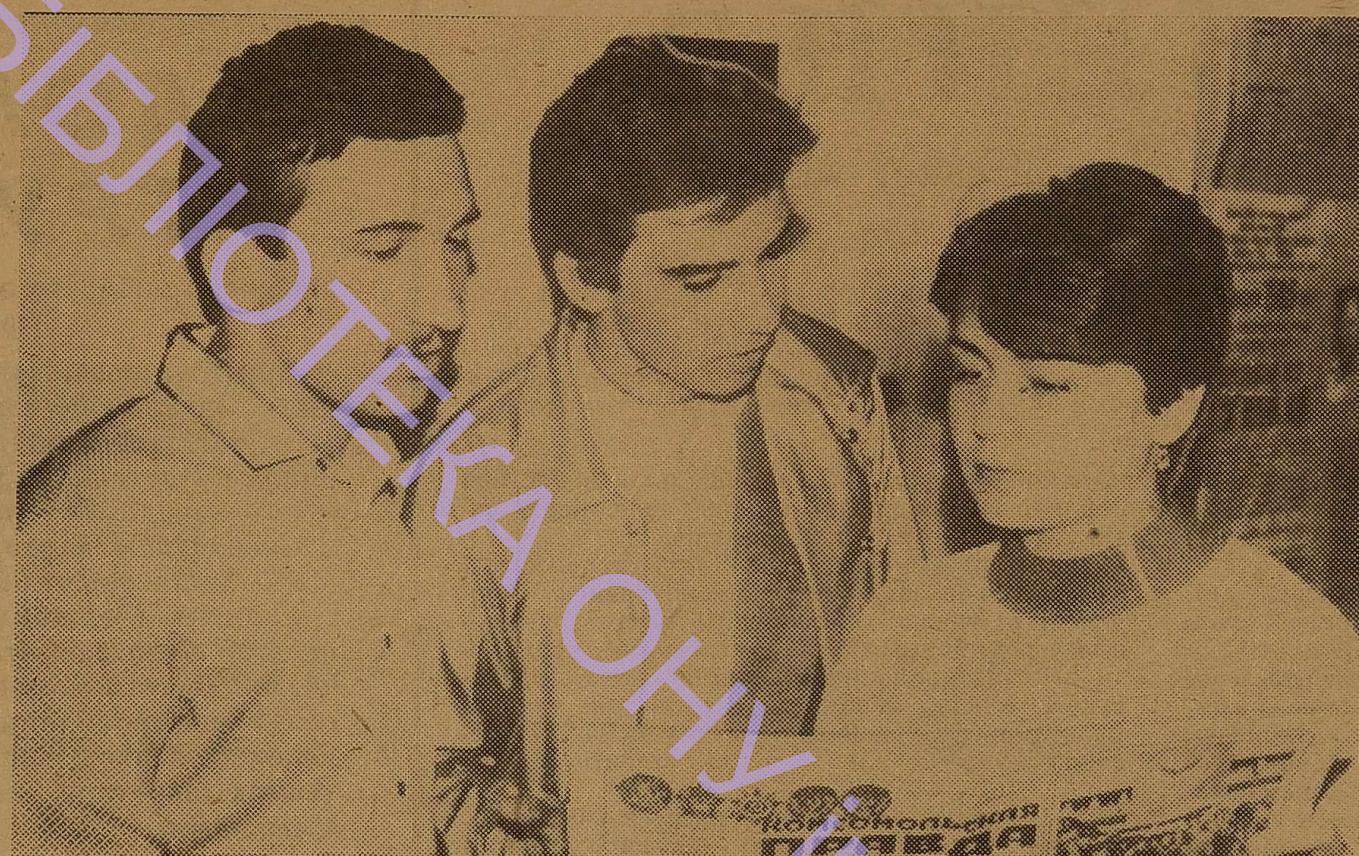
— Андрію, нам відомо, що ти являєшся членом комсомольського бюро факультету. Яка, на твою думку, причина появилення пасивних студентів?

— Навряд чи хто зможе дати вичерпну відповідь на це питання, але гадаю, що значна доля вини у цьому криється в нашій низькій організаторській спроможності, в нашому невмінні зацікавити студентів тими заходами, які ми часто плануємо. Доказом того, що моя думка справедлива, являється те піднесення і непідробний інтерес, з якими комсомольці і взагалі молодь приймають учасник у численних зустрічах.

24 травня 1925 року вийшов перший номер газети «Комсомольська правда». Отже, наші «Комсомолці» виповнюються 60 років. Тяжко повірити, що улюблений газеті радянської молоді піде сьомий десяток. Скільки поколінь радянських юнаків і дівчат було виховано на пристрасному слові завжди молодої серцем «Комсомолки». І сьогодні посивілі комсомольці 20-х років, які на своїх плечах внесли незрівняний тягар Великої Вітчизняної війни і післявоєнного періоду відбудови народного господарства, не уявляють свого життя без «Комсомолки». І це зрозуміло, бо на її сторінках кожен може знайти для себе саме слово, яке адресується тільки йому одному, слово-заклик, слово правди, слово довіри, слово втіхи і мудрій поради.

То ж нехай роки ніколи не старять нашого вірного і надійного супутника в житті, нашу «Комсомолку». Весняного її настання, юна цього запалу, всеперемагаючої бойовитості.

З нагоди ювілею «Комсомолки» в редакції «ЗНК» відбулася розмова з групою комсомольських активістів.

На знімку: зліва направо М. РАЧИНСЬКИЙ, А. ЧЕРКАСЬКИЙ, С. ОДЕЩЕНКО.

Фото І. Москаленка.

чах з ветеранами Великої Вітчизняної війни. Високий ідейний зміст та емоційна напруга спогадів ветеранів війни і праці були кращими ліками проти нашої звичної байдужості і пасивності.

— Отже, ти впевнений, що вся справа в якості заходів, які проводяться в університеті?

— Саме так.

— Питання до Михайла. Що найтяжче у твоїй роботі як старості групи?

— «Затягти» студентів на якінебудь міроприємства.

— Ти маєш власну точку зору з цього приводу?

— Одна з причин, на мій погляд, такого становища — це неоперативна робота комітету комсомолу та деканатів. Інколи буває так: поступає команда — усіх студентів на проведення якоїсь зустрічі чи лекції. І оголошується про це за півтори-два години до проведення згаданого заходу. Але ж у кожного з нас заздалегідь намічаються якісь плани: хтось збиратиметься в читальному залі готовуватися до ліквідації академічного заборгованості, а хтось, можливо, поспішав на побачення. Та мало що може бути! Якщо від нас вимагають дисциплінівності, то, очевидно, привчать нас до цього слід також зразковою організацією усього студенського життя. Крім того, з студентами не завадить рахуватися, бо вони вже дорослі люди і розуміють, що без взаємної поваги не може бути взаєморозуміння.

— Вам, як постійним читачам «Комсомолки», мабуть, не раз доводилося читати на сторінках цієї газети матеріали про якість учбового процесу у вузах. Чи мають місце подібні проблеми в нашому універси-

теті. Ти, Андрію, маєш щось сказати?

— Два слова, щоб не затримувати вашої уваги. Взяти, наприклад, наш курс. Інтерес до історії є у більшості першокурсників. Але цей інтерес не завжди підтримується самими викладачами. Ми помітили, зокрема, що деякі лекції обтяженні другорядними фактами, чи проблемами, невідправдано розтягнуті. І, навпаки, справді суттєві історичні події, які мають аналогії в сучасності, висвітлюються якоюсь скромовою.

Окрім питання, мабуть, можуть бути опрацьовані студентами самостійно. Варто лише провести для їх закріплення змістовний семінар. Нерідко буває і так: прочитаний розділ якоїсь складної теми не знаходить відповідного висвітлення на семінарських заняттях.

Інколи список рекомендованої літератури такий, що для уважного вивчення її тобі не вистачить усього семестру. Отже, мимоволі нас привчають до поверхового, некритичного опанування серйозного матеріалу. А крім того, на семінарах не завжди вдається висловити власну думку, бо керівник семінару побоюється, що можлива дискусія відверне увагу студентів від основної теми і ми не встигнемо розглянути усіх питань.

— Бачу, що Стелла не терпиться щось додати...

— Я хотіла б сказати, що якби нас не примушували в обов'язковому порядку відвідувати лекції, на деяких з них не було б жодного студента.

— Михайле, ти не згоден з тим, що сказала Стелла?

— Навпаки, цілком її підтримую і навіть хочу додати, що не бачу сенсу у тому, щоб сидіти на деяких лекціях, особливо коли матеріал читається слово-слово по підручнику.

Користі від такої «лекції» аж ніякої. У цьому разі за ті ж 45 хвилин я можу прочитати самостійно значно більше. І тут я поділяю думку Жени Перекуди.

— Це ваш студент?

— Так. Про своє ставлення до нецікавих лекцій він відверто сказав на одному з останніх комсомольських зборів.

— Андрію, ти іншої думки?

— Женя, про якого згадав Михайло, вважає, що в університеті повинно існувати вільне відвідування лекцій. Якщо стати на такий шлях, то деякі несвідомі студенти, напевне, будуть зловживати своїми правами. Так легко дійти і до анархії. А як тоді тлумачити поняття свідомої дисципліни? Адже в суспільстві ми не завжди можемо робити те, що нам забажеться. І потім навчання — це не прогулянка поблизу моря. Тут доводиться рахуватися з необхідністю.

— А чи не здається всім вам, що багатою проблемою, про які ви сьогодні згадали, могло б і не бути, якби на той чи інший факультет поступали абітурієнти за покликанням? Тобі слово, Андрію.

— На нашому курсі, дійсно, є випадкові люди, які, як то кажуть, займають чужі місця. Гадаю, що це наслідок невмілого опиту абітурієнтів під час вступних екзаменів. Буває два варіанти: деякі абітурієнти, здебільшого жителі міста, беруть поверховою культурою, справляють враження еруди-

ваних людей. Добре підвищений язик і більш нічого. І щоб ви думали — вони проходять. Другий варіант — це абітурієнти, які народжуються істориками. Але інколи у них немає зовнішнього лиску. А тут, як на гріх, із пам'яті у самий момент щезає якийсь факт. І твоя карта бита. Екзаменуючому байдуже до того, що у тебе, можливо, оригінальний погляд на звичні речі. Таких невдах особливо шкода.

— Михайле, твоя думка з цього приводу?

— Андрій правий. Проте я не бачу трагедії в тому, що хтось випадково попав не за покликанням. Вихід із цього становища простий — після першого курсу відчисляти з вузу. Не можна допускати, щоб така людина, канючка до останнього курсу. З цього спеціаліста ніколи не буде, а школі він принесе у майбутньому немало.

— Повністю згодна з Михайлом. Ректор повинен мати офіційний дозвіл відчислити, хто неспроможний навчатися у вузі. Андрій, як завжди, не поділяє моєї думки.

— І ти, Михайло, і ти, Стелла, сбиваємося помилтися. На відшо ж тоді почуття колективізму і девіз дружби «Один за всіх і всі — за одного?» Хіба не наш обов'язок допомогти товаришу не лише сумінно навчатися, але й врешті-решт полюбити свою майбутню професію?

— Я не згодна з тобою, Андрію. Адже мова йде про той випадок, коли усім зрозуміло, що з когось із нас історика ніколи не вийде. То хіба не більше зла тяги отакого студента до самих державних екзаменів? Це медвежа послуга нашому суспільству.

— Стелла права і я з нею абсолютно згоден. Як часто наша жалість сбертається не змірними моральными збитками. Чи допустимо таке в соціалістичному суспільстві?

* * *

Отже, чергову бесіду в редакції «ЗНК» ми закінчили запитанням Михайла Рачинського, на яке пропонуємо надсилати відповідь усім, хто бажає взяти участь у нашій дискусії.

Ювілей «Комсомолки» став приводом для продовження зацікавленої розмови відносно духовності і свідомості радянського студента. Одним словом, ювілей удавався.

Бесіду вів

М. ШЕРБАНЬ.

* * *

Я регулярно читаю «Комсомольську правду» і не лише заради того, щоб краще знати російську мову. З газети я звичайно здаюсь про те, як проходить підготовка до XII Всеукраїнського фестивалю молоді і студентів у Москві. Чимало пізнаткового я узнаю з публікацій під рубрикою «Что? Где? Кого? Когдя?» Цікавлять нас, іноземних студентів і події, які відбуваються у внутрішньому житті Країни Рад. Так, наприклад, великий інтерес моїх друзів з Афганістану викликає виступ Генерального секретаря ЦК КПРС на квітневому Пленумі ЦК КПРС. Із «Комсомолкою» ми звісно засмагаємося також, як мої співвітчизники борються за мир разом з прогресивними людьми у всьому світі.

Насіса Умур ХАЙРУХАМЕД, студентка II курсу мехмату (ДРВ).

НАДІЙНИЙ ЩИТ МИРУ І СОЦІАЛІЗМУ

(ДО 30-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ВАРШАВСЬКОГО ДОГОВОРУ).

На знімку: представники

Бройних Сил країн—учасниць Варшавського Договору.

Фото ТАРС.

З ВАЖАЮЧИ на посилення небезпеки нової війни і враховуючи факт створення в Європі агресивного воєнного угруповання — Північноатлантичного союзу (НАТО), представники європейських соціалістичних країн на нараді у Варшаві, що відбулася з 11 по 14 травня 1955 року, підписали колективний союзницький Договір про дружбу, співробітництво і взаємну допомогу, який дістав назву Варшавського. Країнами — учасницями Варшавського Договору нині являються Болгарія, НДР, Польща, Радянський Союз, Румунія, Угорщина та Чехословаччина.

Створення військово-політичного союзу соціалістичних країн — це подія, яка має визначне історичне значення. Укладений 30 років тому Договір носить виключно оборонний характер, його держави — учасниці нікому не загрожують і не мають ніяких територіальних домагань чи агресивних намірів щодо інших країн. Сам Договір, і практичні дії його країн-учасниць проникнуті ідеями миру, боротьби проти загрози нової війни, про що переконливо свідчать, зокрема, рішення наради керівників соціалістичних держав — учасниць Варшавського Договору, що відбулася наприкінці квітня цього року у Варшаві.

Характерна особливість Організації Варшавського Договору полягає в тому, що вона відкрита для приєднання інших держав, незалежно від їх суспільного ладу. Необхідно умовою для членства в Організації є лише готовність до об'єднання зусиль миролюбінських держав з метою гарантування миру та безпеки народів.

Історія людства не знає ін-

ЗУПИНІТИ БЕЗГЛУЗДЯ
В останній доповіді президента Рейгана конгресу США говорилося: «Зовнішня політика Америки направлена на підтримку ідеалів свободи, демократії та гідності особистості в ім'я усього людства».

Чи не в ім'я людства Пентагон розраховує витратити в цьому році на озброєння 300 млрд доларів, а до 1989 року — 2 трильйона доларів? Рекламуючи ідею розгортання системи ракет середньої дальності у Західній Європі, американські воїни в той же час цинично заявляють, що у випадку війни ця система не захистить цивільне населення. То для яких же цілей розміщують американці в Європі «Першинги», крилаті ракети, готові «зоряні війни»?

Але людство пам'ятає варшавські бомбардування Хіросіми і Нагасакі, розпilenня життів смерті над в'єтнамськими джунглями. То ж для чого потрібні атомні боєголовки і хімічна зброя на території Європи?

Замість відповіді американська делегація покладає свіжі троянди до могил офіцерів СС у Бітбурзі. Мабуть, на знак відчності за те, що у другій світовій війні нацисти вбили 320 тисяч громадян США. Але людство ніколи не простить убівць, ні гітлерівських, ні пентагонівських.

М. ГОЛУЗО,

шого військового союзу з такими благородними цілями і завданнями, як Організація Варшавського Договору. За тридцятьріччя свого існування її держави — члени не розв'язали жодного воєнного конфлікту, а іх політика не викликала напруженості в будь-якому районі світу. В той же час жоден акт імперіалістичної агресії, здійснений після створення НАТО у 1949 році, не обійшовся без прямої участі або підтримки з боку цього агресивного блоку.

Оборонним, миролюбним цілям Організації Варшавського Договору повністю відповідає і її структура. На вищим органом ОВД є Політичний консультивативний комітет (ПКК), в засіданнях якого приймають участь керівники партій і держав — членів Договору. ПКК визначає стратегію і тактику братніх комуністичних і робітничих партій соціалістичних країн з міжнародних питань, у тому числі з питань обороноздатності соціалістичної співдружності, виконання зобов'язань щодо спільногого захисту, завоювання соціалізму і дальншого співробітництва між союзними країнами.

Як органи Політичного консультивативного комітету в 1976 році були створені Комітет міністрів закордонних справ і об'єднаний Секретаріат. Об'єднані збройні сили держав — учасниць Варшавського Договору (ОЗС) очолюються об'єднаним командуванням. Об'єднане командування включає головнокомандуючого об'єднаними збройними силами та його заступників на рівні заступників міністрів оборони армій союзних держав або начальників Генеральних штабів. Нині пост Головнокомандуючо-

го ОЗС займає Маршал Радянського Союзу В. Г. Куликов.

При головнокомандуючому діє Штаб Об'єднаних збройних сил, начальником якого є генерал армії А. І. Грибков.

З 1969 року діють Комітет міністрів оборони держав-учасниць ОВД, Військова рада Об'єднаних збройних сил та Технічний комітет.

Врення міжнародної обстановки, коли імперіалізм відкриє робить ставку на силове вирішення спірних проблем, боротьба Радянського Союзу, інших братніх країн соціалізму за приборкання гонки озброєні і усунення загрози світової ядерної катастрофи набуває особливого значення. І якщо Європа вже протягом чотирьох десятиліть з часу Перемоги над фашизмом живе в умовах миру, то в цьому велика заслуга Радянського Союзу та інших держав — учасниць Варшавського Договору. Створення оборонного військово-політичного союзу соціалістичних країн, його постійне зміцнення і вдосконалення дали змогу викувати міцний щит, який надійно захищає революційні завоювання братніх народів, вірно служить миру і прогресу. «Організація Варшавського Договору, — підкреслив у доповіді на квітневому (1985) Пленумі ЦК КПРС товариш М. С. Горбачов, — має і далі, поки існує блок НАТО, відігравати важливу роль у відстоюванні позицій соціалізму в Європі і світі, бути надійним інструментом відвернення ядерної катастрофи, зміцнення міжнародної безпеки».

В. КОВАЛЬЧУК,
ст. викладач
кафедри
наукового комунізму.

ПАМ'ЯТЬ

ГУМАНІЗМ РАДЯНСЬКИХ ВОІНІВ

У травні 1985 р. виповнюється 30 років з того часу, як Австрія підписала договір про нейтралітет. Ця знаменна подія відбулась через 10 років після Великої Перемоги над фашизмом.

Завдяки мужності радянських воїнів австрійський народ було визволено від ярма гітлерівського фашизму.

Про один з епізодів, що свідчить про гуманізм дійсно народної Радянської Армії, згадує співробітник університету, ветеран Великої Вітчизняної війни Володимир Дмитрович Волошановський. Два ордени Червоної Зірки, 14 бойових медалей прикрашають груди цієї людини, яка і зараз бере активну участь в діяльності партійної організації АГЧ.

Велика Вітчизняна наближалася до свого кінця. 861-й бомбардувальний авіаційний полк наносив удари з повітря по відступаючим німецьким військам на Віденському напрямку. Після визволення Відня ми бомбардували ворожі колони танків та іншої бойової техніки на території Чехословаччини в районі міст Зноймо і Брно. Всюди за кордоном, в селах та містах, нас зустрічали із захопленням, як визволителів.

Радянські воїни гідно і чуйно ставились до місцевого населення, спростовуючи на клепницьку фашистську пропаганду. Мені не забути, як в невеличкому населеному пункті, де ми залишилися недовгий час, одна жінка сказала, що хотіла б побачити комуніста. Коли її відповіли, що радянські комуністи стоять поруч з нею, вона ніж не могла цьому повірити: «Ви всі дуже хороші люди». Можна уявити собі, яким в її уявленні мав бути радянський комуніст. Згадуючи про це, я думаю, як недалеко пішла американська пропаганда від нацистської, зводячи наклеп на сучасних радянських комуністів, які є совістю людства.

Але ось настало 9 травня 1945 року. Наша 244 червонопрапорна Лозовська авіаційна дивізія базувалася на австрійському аеродромі у м. Ейзенштадт. В першій половині дня ми святкували цей знаменний день. Особистий склад 861-го, 260-го, 449-го авіаційних полків фотографувався біля своїх бойових прапорів, настрий у всіх був святковий, переможний. І рапорт «бойова тревога». Льотному складу полків було наказано нанести бомбовий удар в 14.00 по великому угрупованню фашистських військ в районі м. Ліцен, що розташований в горах провінції Штирія,

наши наземні війська, що залишились без прикриття з повітря, звичайно виконали бойове завдання, хоча й значною ціною. 9 травня німецьке угруповання в Австрії було повністю розбито. Мужність радянських воїнів, їх гуманізм і великудушність назавжди залишаться у пам'яті австрійського народу.

На знімках: бувший в'язень концтабору Маутхаузен у колоні демонстрантів і жертви атомного бомбардування Хіросіми.
Фотохроніка ТАРС.

ГЕТЬ БУР'ЯН З НАШОГО ПОЛЯ

Соціалістичний спосіб життя — це передусім трудовий спосіб життя.

Цей панівний принцип нашого суспільства за численними пропозиціями громадян СРСР знайшов своє втілення в ст. 60 нині діючої Конституції СРСР, в якій, зокрема, сказано: «Обов'язок і справа честі кожного здатного до праці громадянина СРСР — сумлінна праця в обраний ним галузі суспільно корисної діяльності, суворе додержання трудової і виробничої дисципліни».

Дане положення Конституції нагадує про те, що права і обов'язки наших громадян нероздільні, з чого випликає, що державні (перед усім правоохранні органи) повинні суворо покласти край і нещадно викорінювати будь-які спроби окремих осіб до паразитування за рахунок чесних працівників нашого розвинутого соціалістичного суспільства. Такого роду паразитування проявляється, головним чином, в ухиленні цих осіб від суспільно корисної праці.

Дармоїдство є найбільш типовою формою антисуспільного способу життя і воно характеризується ухиленням громадян від суспільно корисної праці і веденням паразитичного способу життя.

Діюче кримінальне законодавство містить групу норм, направлені на боротьбу з цим потворним явищем. До їх числа, перш за все, відноситься ст. 214 КК УРСР, яка передбачає кримінальну відповідальність за бродяжництво, жебрацтво або ведення іншого паразитичного способу життя.

Перелічені в законі форми дармоїдства — бродяжництво, жебрацтво і ведення іншого паразитичного способу життя — при всій суттєвій різниці у способах їх зовнішнього прояву в реальній дійності мають, проте, деякі загальні риси, які в своїй сукупності і характеризують їх антисоціальну суть і основну антисоціальну направленість. До цих загальних рис відносяться, по-перше, вперте ухилення від суспільно корисної праці протягом тривалого часу, і, по-друге, існування виключно або переважно на нетрудові доходи, здобуті всупереч вимогам правових чи соціальних норм або здобуті правомірним шляхом, але без прикладання власної праці.

І хоч такі особи в загальній масі чесних трудівників складають малість, з ними необхідно боротися всіма методами і засобами. Як свідчать матеріали судової практики, особи, що ухиляються від суспільно корисної праці і ведуть паразитичний спосіб життя, у переважній більшості є п'яніцями і це, можливо, одна з основних причин, яка привела їх на шлях паразитичного існування.

Так, наприклад, серед осіб, засуджених народними судами Київського і Ленінського районів м. Одеси у 1979—1983 роках по ст. 214 КК УРСР за дармоїдство, близько 70 процентів пиячили, а 76 процентів з цього числа п'яніць були визнані хронічними алкоголіками і за вироками народних судів їх лікували примусово від алкого-

лізму в місцях позбавлення волі.

Наведені дані свідчать про те, що пияцтво і алкоголь — одна з головних причин становлення дармоїдів на шлях паразитичного існування.

Можна відзначити і те, що радянська кримінально-правова наука вважає пияцтво і алкоголь — однією з головних причин злочинності в нашій країні.

Особливості пияцтва, які прямо чи побічно обумовлюють злочинність, відомі давно. Проблема пияцтва приділяє увагу видатні умі людства. В їх працях є чимало цікавих і важливих думок про алкоголь. Так, Лев Толстой, Максим Гор'кий та інші видатні письменники в своїх творах показали суть пияцтва і характеризували його як соціальну виразку. У статті «Час опам'ятатися!» Л. М. Толстой писав: «Вино губить тілесне здоров'я людей, губить розумові здібності, губить доброобріт сімей і, що найжахливіше, губить душу людей і їх потомство, і, незважаючи на це, з кожним роком все більше і більше розповсюджується вживання напоїв, а звідси і пияцтво».

Однак, тільки марксизм-ленінізм дав істинно наукове пояснення цьому потворному суспільному злу.

К. Маркс, Ф. Енгельс і В. І. Ленін розкрили соціально-економічні корені пияцтва, його неозрівний з'язок з експлуататорським, капіталістичним ладом. Вони вважали основною умовою ліквідації пияцтва знищення самого капіталістичного суспільного ладу.

Пияцтво негативно впливає на оточуючих, особливо на молодь, і тим самим також сприяє збільшенню кількості правопорушень.

Комуnistична партія Радянського Союзу, державні органи, суспільні організації і колективи трудящих з усією відповідальністю і презирством ставляться до таких потворних явищ, що є існують, як пияцтво і дармоїдство.

Радянські люди, всі чесні трудівники із схваленням зустріли рішення Політбюро ЦК КПРС, направлене на боротьбу з пияцтвом і алкогольм. У боротьбі з такого роду антисоціальними явищами потрібно використовувати, як відзначено у рішенні Політбюро ЦК КПРС, весь арсенал існуючих заходів, від соціально-політичних до юридичних.

Настав час, коли повинні бути виконані вказівки В. І. Леніна про те, що «...на відміну від капіталістичних країн, які пускають в хід такі речі, як горилка та інший дурман, ми цього не допустимо, тому що, якими б вони не були вигідними для торгівлі, але вони поведуть нас назад до капіталізму!..» Боротьба з пияцтвом і дармоїдством повинна стати невідкладною справою нашого повсякденного життя.

В. КОМАХА,
зав. кафедрою
криміналістики
юрфаку ОДУ.

У студентських профспілках

Студентам — зразковий побут

На спільному засіданні студентського профкому та комітету ЛКСМУ ОДУ підведені підсумки другого етапу огляду-конкурсу на кращий гуртожиток, поверх, блок, кімнату. Призові місця приєднено:

I місце — ГУРТОЖИТКУ № 2 (історичний факультет). Командант А. Олейникова, голова студради П. Базилевич.

II місце — ГУРТОЖИТКУ № 3 (хімічний

Промовці, які виступили на засіданні по підведенню підсумків, говорили, головним чином, про недоліки в роботі профкому та комітету комсомолу по керівництву студрадами гуртожитків. Студрадами та студпрофкомом мало уваги приділялось роботі відповідальних за житлово-побутовий сектор. На деяких факультетах взагалі забули про існування студрад. Останнім часом деяло пожвавішала робота деканату мехмату по наведенню порядку у гуртожитку № 7.

У травні в гуртожитках почалися звітно-виборні збори студрад. Студради — господарі гуртожитків, вони покликані відповісти за всю організаційну, господарську та виховну роботу. Ось чому деканатам, партійним, профспілковим та комсомольським організаціям факультетів необхідно з усією відповідальністю поставитися до цих зборів. Настав час серйозно зайнятися турботами студрад. Наставникам академічним, представникам деканатів факультетів слід частіше відвідувати гуртожитки. Як відомо, в них організовано

чергування викладачів, але, на жаль, не всі вони виконують ці обов'язки з повною відповідальністю.

Недоліків у роботі в гуртожитках є багато, та повністю їх можна усунути лише дружно взявшись за наведення на поясіди належного порядку. Від організації зразкового побуту студентів в значній мірі залежать їх настрій і успіхи в навчанні та громадській роботі.

В. ВЛАСЕНКО,
голова
студентського
профкому.

ГОРДІСТЬ І СЛАВА УНІВЕРСИТЕТУ

Його слава як ученого вийшла далеко за межі не лише університету, але й республіки. Понад 50 років творчої праці віддав професор Костянтин Павлович Добролюбський роботи в узах Одеси, головним чином в нашому університеті. Це саме йому у 1936 році без захисту дисертації був присвоєний ступінь доктора історичних наук за сукупність наукових праць з історії французької буржуазної революції.

100-річчю з дня народження ученої була присвячена ювілейна конференція, організована

на за участю кафедри нової і новітньої історії ОДУ та Інституту всесвітньої історії АН СРСР. В конференції, що відбулася 14—15 травня ц. р., взяли участь учени — історики Москвського, Ленінградського та Київського університетів.

Зі спогадами про професора К. П. Добролюбського виступили професор З. В. Першина (ОДУ) та доцент Т. Г. Солтановська (КДУ). З увагою вислухали учасники конференції доповіді зав. кафедрою нової і новітньої історії ОДУ доцента Д. П. Урса, Г. С. Кучеренка (Москва), К. Б. Виноградова (Ле-

нінград), головного бібліографа НБ ОДУ В. С. Фельдмана та інших товаришів.

Промовці з марксистських позицій дали належну, відсіч намаганням західних буржуазних істориків перекрутити соціальний смисл французької буржуазної революції, до 200-річного ювілею якої розпочали підготовку і радянські учени. В методологічній оцінці цієї визначальної події в історії французького народу чималу роль відіграють і неперевершенні історичні праці одеського ученої К. П. Добролюбського.

М. УСПЕНОВ.

ЖУРНАЛІСТСЬКОГО ПОЛКУ ПРИБУЛО

В Одеському університеті робкорів відбувається черговий, 12-й випуск громадських кореспондентів. Серед них — двадцять студентів різних факультетів Одеського держуніверситету ім. І. І. Мечникова.

Від імені бюро південної обласної організації журналістів випускників тепло поздоровив кореспондент Держтелерадіо по півдню України А. А. Риковцев. Він вручив

Почесні грамоти Спілки журналістів УРСР ректору університету робкорів М. С. Едельману, а також викладачам А. С. Богомі, В. Г. Ніколаєву, А. П. Шнайдеру. Почесними грамотами були нагороджені і чотири випускники університету робкорів, які досягли найбільшої журналістської майстерності і активно друкуються в обласній, міській та багатотиражній пресі.

Приємно відзначити, що одна із цих грамот дісталася студента II курсу філологічного факультету ОДУ Юрію Присяжному.

Випускникам побажали часливої дороги у велику журналістику ветерани радианської преси, які теж починали колись як робкори.

Ф. ІЛЬЯСОВА,
студентка II курсу
хімфаку, випускниця
ШМЖ.

Фотоетюд: чайки над морем.

Книга — поштою

У видавництві «Наука» в серії науково-біографічна література готовиться до друку книга В. А. Кузнецова і Н. В. Небієрідзе «Петр Григорьевич Меликішвили» (Меликов): 1850—1957. Книга розповідає про життя і діяльність крупного учено-хіміка П. Г. Меликішвілі (Меликова), який навчався в Новоросійському (Одеському) університеті і після закінчення тут же працював на посадах від лаборанта до провідного професора кафедри хімії.

Книга розповідає також про події, що відбувались в Новоросійському університеті в роки навчання і роботи в ньому П. Г. Меликова.

Замовлення просимо надсилати в магазини «Книга — поштою». Академкниги на адресу: 117192, Москва, В-192, Міцурінський проспект 12; 252030 Київ, вул. Пірого娃, 4.

Редактор М. ЩЕРБАНЬ.

телефони: міський 23-84-13, внутрішній 841 (з міста 206-841).

ПИШІТЬ НАМ: 270000, Одеса-центр, вул. П. Великого, 2, держуніверситет, редакція газети «За наукові кадри».

ЗАХОДЬТЕ:

Одеса, вул. Радянської Армії, 24.

ДЗВОНІТЬ:

24.